

Végre beléptünk az EU-ba! De bent vagyunk-e igazából?

Elmúlt május 1-je. Régen a világ proletáriátus összefogását kellett ezen a napon ünnepelnünk „pirosló arccal és piros zászlókkal”, most pedig az Európai Unióhoz való csatlakozást, mosolygó arccal és kék zászlókkal. Most is nagy volt a csindadratta. Az Erzsébet híd „szökőkúttá” változott. A Szabadság hidat gyepszőnyeg fedte. A Hősök terén és a Felvonulási téren ismét volt nagy táncos-zenesé vigadalom. Emlékként pedig egy nagy vörös homokórát kaptunk.

A lelkesedés eléggé mérsékelt volt. Mennyivel nagyobb lett volna, ha ez a csatlakozás 10, vagy akár még 5 évvel ezelőtt történik? De az EU 1995-től kezdve mindig elhúzta a szánk előtt a mézesmadzagot. Végül kényszerből lett 2004. május 1.

Tavaly novemberben Koppenhágában összehívták a 10 tagjelölt országot, az orruk alá tölték a feltételeket és azt mondták, vagy elfogadjátok így, vagy ha nem, akkor kimaradtok. Ekkor kaptunk igazán leckét az euroburokraták demokráciafelfogásából. Aztán jött a többi keserű meglepetés. Az EU alkotmányában nem eshet szó a földrészt keresztény gyökereiről. A kisebbeket nem illetik meg a kollektív jogok. Hát ez az a nagy nyugati tolerancia, a másság elfogadása, megértése? **Igy kellett rájöttünk, hogy ez az Európa, már nem az az Európa, amelyről „a vasfüggönyön innen” a nyugati rádiókat hallgatva sokáig ábrándoztunk. Ez az Európa sokkal önzőbb, sokkal befele fordultabb, sokkal lenézőbb, lekezelőbb, mint régen.** Nem csoda hát, ha a csatlakozási népszavazáson való részvételnél sem tolongott a magyar nép!

A csatlakozás – vagy inkább a hozzácsatolás – azonban most már ténykérdés. **Vitatható, hogy EU teljesjogú tagjai lettünk.** Ez egy fából vaskarika! Az ún. belső határok csak 2007-ben szűnnek meg. Akkor csatlakozhatunk a schengeni egyezményhez. Az euro-övezet pedig csak 2010-ben. Majd talán ezek után. A „szabad munkavállalás” csak elvileg lehetséges, gyakorlatilag a legtöbb tagállamban nem. Sokan háborognak ezért, én viszont örülök neki. Egyáltalán nem lenne jó, ha most sok magyar fiatal, kevés nyelvtudással nekivágna Ny-Európának. Nagy leégés lehet belőle és sok emberi tragédia! Először a „hazai pályán” próbálják ki tehetségüket, felkészültségüket. Ennek birtokában menjenek ki. Sokkal jobban fognak járni. Egyébként itthon is dolgozhatnak „nyugati cég-nél”. Lelkesítő példaként Írországot, Portugáliát, Spanyolországot és Görögországot szokták elének állítani. De ők első perctől megkapták azokat a támogatásokat, ami a régi tagállamoknak dukált. Mi ennek is csak a negyedét kapjuk meg.

Az ír példa felemlegetése azért sem szerencsés, mert az egész EU-n belül Írországnak a legalacsonyabbak az adók és ez nagy vonzerőt jelent a külföldi tőkebefektetéseknek. **Míg nálunk a legmagasabbak.** Ugyanis nálunk az EU-csatlakozás előestéjén (tavaly decemberben) történtek a nagy adóemelések, hogy a költségvetési hiányt csökkenthesék. A csatlakozással ugyanis sok vámbevétel esik ki. Jelentős tagsági díjat kell fizetni, az áfa-bevételekből. És az EU-s támogatásokhoz is elő kell teremteni a hazai saját erőt. A kormány-nak most ezért kellett 450 millió euró hitelt felvennie, amit valószínűleg még továbbiak követnek. A magas adók miatt menekül a külföldi tőke hazánkból. A javasolt egysávos személyi jövedelemadó nálunk 32–32%-os lenne. A szlovákoknál ez már most 19%! Nem csoda ha két új autógyár felépítését (Peugeot és KIA-Hyundai) is elszípkázták előlünk!

Az EU-hoz csatlakozó 10 országgal 30%-kal nő az Unió területe. 20%-kal (75 millió fővel) a népessége. De ennek több, mint a felét egyedül Lengyelország adja. Ők ma már 40 milliót számlálnak, pedig nem volt könnyű életük az 1980–90-es években. Mi pedig állandóan csúszunk lefelé. Evtente 40–45 ezer fővel fogyunk, egy teljes Cegléd népességével. Ők rájöttek: ha fenn akarnak maradni, szaporodniuk kell. Mi nem! Fogyó nemzet vagyunk, de a századvégre kihaló nemzet is lehetünk. Csodálatosan szép magyar nyelvünk, irodalmunk elsüllyedt Antarktisszá válik. Esetleg angol nyelvre fordítva olvassák majd az itt élők. A magyarság évtizedeken át tartó lelki terrorizálása (pl. bűnös nép, fasiszta nép, nacionalista nép vagytok) oda vezetett, hogy **ma már nem meri önazonosságát vállalni és a teljes önfeladás állapotába jutott, a lehető legveszélyesebb egy ilyen integrációhoz való csatlakozás után.** Mert minden nagy integráció a népek olvasztótégelye. És aki nem

elég erős lelkű, aki nem hisz nemzeti küldetésében, az hamar beolvad. A magyarság pedig nagyon hajlamos erre.

Ne legyenek kisebbségi érzéseink a nyugatiakkal szemben. Sem nyelvük, sem kultúrájuk, sem emberi habitusuk nem magasabb rendű a miénknél. Senkinek sem jelent „felemelkedést”, ha saját nyelvét, kultúráját feladja és beolvad. A rendszerváltás után ami romlás következett itt (pl. kábítószeresedés, a prostitúció, az AIDS, a különböző bűnös szekták és a bűnözés elterjedése), mind a „fejlett” Nyugatról érkezett. Örök dilemmám, hogy miért mindig csak a rosszat, a károkat vesszük át ilyen viharos sebességgel? Miért nem a jó győzött a rossz felett, hanem fordítva? Ezért vagyok pesszimista a „közös európai jövőt illetően”. Ott abban a nagy demokráciában, toleranciában még egyetlen régen vajdúdo nemzetiségi kérdést sem tudtak megoldani. Évtizedek óta folyik a harc Észak-Írországnak, Baszkföldön, Korzikán, Szardínián stb. Közben nekünk adnak jó tanácsokat, hogy miként kell a nemzetiségi kérdéseket elv-szerűen kezelni!

Az EU-csatlakozás után mindenki a nagy támogatásokról ábrándozik. Kevesen tudják, hogy az EU-támogatásokra fordítható összeg az EU-országok GDP-jének mindössze 1,67%-a, ami egy főre 25 eurót, kb. 6 500 Ft-ot jelent. Hát ebből nem lehet csodákra számítani.

A 10 új tagállammal az EU GDP-je (bruttó nemzeti jövedelem) csak 5%-kal nő, mert ezen országok egy főre jutó GDP-je a régi tagállamok átlagának még a felét sem éri el. A csatlakozók összes GDP-je így csak annyi, mint a Dunántúl nagyságú, kis Hollandiáé. Ilyen versenytársakkal kell tehát nekünk felvennünk a versenyt az unióban.

Az unió belső piaca egy kegyetlen versenypálya. Aki nem tud lépést tartani vele, az menthetetlenül elbukik. Sokan latolgatják is: **kik lesznek a vesztesek és kik a nyertesek az EU-csatlakozás után?** Szóba kerülnek a kis- és középvállalkozók, a családi gazdaságok, a nyugdíjasok stb. Még be sem lépünk az EU-ba, de a KSH máris jelentette: **a családi gazdaságok 20%-a az elmúlt 3 évben tönkrement.**

Ez a verseny nem lesz tisztességes, mert nem a termékek minősége, a termelők szorgalma, hanem a támogatások nagysága versenyeznek egymással. Akik 4-szer akkora támogatást kapnak, azok olcsóbban tudják beszállítani hozzánk a csirke-, sertés- és marhahúst, a tejet, a tojást, sajtot stb. A magyar termelők nagy része pedig tönkre megy. Egyes „agrárszakértőink” arról filozofálgatnak, hogy Magyarország tej- és húszükségletét ma már 200 nagy tejgazdaság, 400 nagy csirkefarm és 600 nagy sertéstelep biztosítani tudja. Hogy a többi kistermelővel mi lesz, az őket nem érdekli. Pedig az agrártámogatási rendszer eredeti célja az volt, hogy a falvak fogyó népességét valahogy meg lehessen tartani. Nálunk még ez az elv is a visszajára fordul. A támogatások nagy részére a nagyzemeli lobby akarja rátenni a kezét, mondván, hogy a földtulajdon nagyon elaprózott és itt nem gazdaságos a termelés. Szó sincs róla! A földbérletek révén a termelés hazánkban is ugyanolyan nagy parcellákon zajlik, mint Nyugaton. Tehát semmi sem támasztja alá a családi gazdaságok ellen folyó ellenpropagandát.

Jobban szerettünk volna mi örülni és lelkesedni az EU-csatlakozásnak, **mert valóban csak az egységes és virágzóbb Európa lehet biztos jövőnk.** De egyelőre sok még a kérdőjel és a hidegzuhanyserű váratlan, kedvezőtlen élmény! Ezekre csak az idő és a pozitív személyes tapasztalat adhatja meg a választ. Feltétlenül jobb lett volna a hangulatunk, ha a csatlakozás időpontjában szép **fővárosunk és hazánk nagy része** nem lett volna annyira lepusztult, elhanyagolt, koszos, elviselhetetlenül szemetes, bűzös, falfrakkal elrontott. **Szégyelljük, hogy ilyen állapotban kellett csatlakoznunk Európához** és ezért a nyugatiakkal joggal megszólalnak minket. Szomorúak vagyunk, amikor azt látjuk, hogy az utóbbi 10 évben Prága, Tallinn, Varsó belvárosa sokkal látványosabban fejlődött, mint Budapest, és ezáltal versenyképesebbek lettek nálunk, a nyugatiak számára.

Ezek után vajon még el merhetjük-e énekelni, hogy „Szép, vagy gyönyörű vagy, Magyarország, Gyönyörűbb, mint a nagy világ”?

Dr. Zoltán Zoltán